

[Edvard Sørensen.]

telse af Ejendomsskatterne, og naar Indenrigsministeren var inde paa, at vi bl. a. i 1927 havde betydelig højere Ejendomsskatter end i Dag, saa var Venstres Regering paa dette Tidspunkt meget vel opmærksom paa dette, og den gennemførte ogsaa en Lovgivning, som i betydelig Grad nedsatte Ejendomsskatterne, dels en Lovgivning, hvorved Omkostningerne blev nedsat, dels ved Gennemførelse af den paa dette Tidspunkt ganske nye Lovgivning om Benzinafgift, om Motorafgift, som ude i Kommunerne virkede, for Amtskommunernes Vedkommende stort set som en Nedsættelse af Amtsskatten og for Sognekommunerne for en betydelig Del som en Nedsættelse af Ejendomsskatterne. Man siger vist ikke for meget, naar man siger, at alene denne Foranstaltning medførte en Nedsættelse af Ejendomsskatterne i Landdistrikterne i Aarene efter denne Lovs Gennemførelse paa omkring ved 10 Mill. Kr., saa man kan ikke med fuld Ret sige, at Venstreregeringen ikke foretog Foranstaltninger, der medførte Nedsættelse af Ejendomsskatterne.

Kristen Amby: Om man fik Valget i 1929 i Utide eller i Tide, er en Smagsag, men i alt Fald maa jeg hævde, at havde den daværende Regering virkelig villet gøre noget alvorligt for at nedsætte de Skatter, som baade Venstre og vi mente var for høje, saa havde man jo alligevel godt 2 1/2 Aar dertil, saa man kunde godt have gennemført det noget før; det er almindelig bekendt, at det Udvalg, der drøftede det, halvvejs satte sig paa disse Forslag, som vi bl. a. havde stillet baade i Landsting og Folketing.

Til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen skal jeg sige, at jeg forstaa mindre og mindre Retsforbundets Politik. Jeg tænker paa de Aar, da afdøde Dr. Dam var Ordfører for Retsforbundet her i Salen og ude i Landet. Da var det Ideerne, han talte om. Man kunde være uenig med ham, men han nedlog sig aldrig til at staa og fortælle: dette er Husmandspolitik, og dette er Godsejerspolitik. Han talte kun om Samfundspolitik. Nu hører vi det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen begrunde sit Synspunkt med, at en Tjenestekarl skal betale saa meget og en Husmand saa meget, og en Godsejer faar saa meget. Ja, den, der har 5 Tdr. Land, faar ogsaa mindre Regn paa de 5 Tdr. Land end den, der har 100 Tdr. Land. Den Slags Argu-

menter, som det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen her bruger, giver jeg ikke noget for, og jeg synes, at Retspartiet efter sin idémæssige Opbygning skulde holde sig for god til den Slags Argumenter, som vel at mærke kan gøre sig paa ethvert Vælgermøde, det ved jeg godt, men som der i Virkeligheden intet Hold er i. Det er akkurat det samme, som hvis man giver en vis procentmæssig Nedsættelse af Indkomstskatten; saa er det klart, at den, der i Forvejen har betalt mest, ogsaa faar størst Nedsættelse, og saa kan man staa og regne op: Tænk, Godsejeren fik 100 Kr.s Nedsættelse i Skat, medens Tjenestekarlen kun fik 10 eller 5 Kr.s Nedsættelse. Den Slags Argumenter synes jeg, det er nedværdigende for det parlamentariske Liv at bruge.

Til det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling) skal jeg sige, at det vilde i høj Grad være tragisk, om jeg eller noget Medlem skulde komme i den Situation at sige: Denne Lov er ulovlig, men jeg stemmer alligevel for den. Jeg har udtrykt mig ualmindelig kejtet, hvis det ærede Medlem har Ret til at faa dette ud af mine Udtalelser. Nej, det, jeg mente at sige, og ogsaa mener at have sagt, er dette, at Udligningslovens Forudsætning var; at naar Udligningsfondens Tilsvær var dækket, skulde det resterende Skattebeløb tilbage til dem, der har betalt for meget i Skat. Det var Meningen; det var Lovens Aand og Bogstav, og der er noget uheldigt i — selv om det er sket en Gang før, det indrømmer jeg den højtærede Indenrigsminister; det er sket med Hensyn til Indulinet — at lægge Beslag paa de Penge til andre Formaal. Men naar vi desuagtet, skønt dette er vor almindelige Indstilling, gaar med her, er det, fordi det bruges til Skatnedsættelse, ganske vist ikke for de samme Personer, men for Personer, som under de givne Forhold har vanskeligt ved at betale Skatten.

Derfor gør vi, om jeg saa maa sige, en Dyd af Nødvendigheden, men vi vil samtidig sige, at det er ikke nogen rigtig Vej at gaa, og vi ønsker, at det for Fremtiden maa være saaledes — og det glæder os, hvis det nu kan holde Stik i Fremtiden —, at Udskrivningen kommer til at balancere med det, man skal bruge Pengene til. For der er noget kedeligt i, om man Aar for Aar skal ind paa at udskrive adskillige Procent for meget til denne Skat og bruge Pengene til uvedkommende Formaal; med Hensyn til dette vil vi gerne have sagt fra i Tide.